

## Opraab til Europas Kvinder.

*Tilsendt:*

*Bertha von Suttner* har offentliggjort et Opraab fra de russiske Kvinder, hvori de paakalder den offentlige Mening i Europa til Hjælp mod de Skændselsgerninger, som Modstanderne af Revolutionen øver i Rusland. Opraabet indeholder forfærdelige Kendsgerninger. Foruden Masse mordene paa Jøderne, og de Voldsgerninger mod Mænd og Kvinder, som Kosakkerne øver, efter at de først er drukknet fulde, er det især Børnene, det i den senere Tid gaar ud over. Kosakkerne fanger dem, naar de kommer fra Skole, morer sig med at piske dem og træde paa dem, til Indvoldene vælder ud af Legemet. „Intet Sted“, siger Opraabet fra de russiske Kvinder, „er der vist blevet dræbt og ødelagt saa mange Børn, som i vor Tids Rusland. Og man kan tilføje, at der vel næppe noget Sted er blevet voldtaget saa mange Kvinder som der. For kort siden opløstes en Arbejderforsamling i russisk Polen, og Kosakkerne skændede ved denne Lejlighed alle tilstedeværende Arbejdersker. Fra Kaukasus hedder det: At voldtage Koner og Piger er det sidst opfundne Middel, der bruges for at skaffe Fred i Grusien. Hverken ældgamle Koner eller otteaarige Smaapiger skaanes. Kvinder og Børn flygter til Bjergene. Spiridonowas Historie, der oprørte hele Rusland, blegner, sammenlignet med, hvad de grusiske Kvinder maa lide. Og det siges om Spiridonowa, om hvem Politilægen erklærede, at de Pinsler, hun havde udstaaet, havde gjort hende blind paa det ene Øje og døv paa det ene Øre, medens hendes Tunge var udrevet, og hun var blevet paaført Syphilis af den Kosakofficer, der voldtog hende!

I denne forfærdelige Nød var det, at Ruslands Kvinder paakaldte Europas Hjælp. Hvad svarede Europa dem? Svaret var det skændigst tænkelige, nemlig Millionlaanet til den russiske Regering. Fire Stormagter deltog i Laanet, og de andre Stater saa paa det i Tavshed. Hvad Pengemændene her har tilladt sig, og Regeringerne billiget, fylder alle bedre Mennesker med dyb Skam. Men det er Mænd, der sidder i Bankerne og i Ministerierne.

Europa har jo ogsaa Kvinder med Hjerte og Ære i Livet, Kvinder, der stræber efter at komme til at arbejde og tale med, hvor det gælder Verdens Styrelse, og som har sat Kampen for Frihed og en højere Sædelighed

paa deres Banner. Disse Kvinder maa ikke længere tie over for deres russiske Søstres Bøn om Hjælp. Overalt, hvor der findes en organiseret Kvindebevægelse, — nej, overalt, hvor der findes varmtfølelse, forstaaende Kvinder, maa de rejse sig til høj Protest og vække Samfundets sovende Samvittighed. Men her er ikke alene Tale om Protest i Ord. Der behøves Penge; det forstod den russiske Regering, der bruger Millionlaanet til Kamp mod sit eget Folk. Der gives derfor kun eet Middel herimod: det russiske Folk maa ogsaa have Penge for at kunne sejre i Kampen mod Voldsmagten.

Vi opfordrer eder, I Kvinder, saml Penge til det russiske Folk!

I Kvinder, der ved, hvad Tugt og Ære er, saml ind til det russiske Folk for de skændede Kvinders Skyld! I Mødre, der elsker eders Børn, saml ind til det russiske Folk for de pinte Børns Skyld! I Kvinder, der kæmper for Frihed og Ret, tal, og luk Pungene op for Ret og Friheds Skyld, saml ind til det russiske Folk!“

## Et Indlæg.

Efter at have læst Fru Stampe Feddersens Artikel i „Kv. og Sf.“ Nr. 15, faar man jo straks den Forstaaelse, at Samarbejdet med Valgretsforbundet atter er bristet og sat hen i det uvisse. Mon der ikke skulde være mange af vore Medlemmer, der kunde have Lyst til at spørge: Er det Fællestyrelsen, der ikke vil Samarbejde ligesom i Foraaret, da Adressen til Rigsdagen forelaa. Det fremgaar jo dér tydeligt ved Redegørelserne, at hele Skylden burde søges hos Fællestyrelsen, og at det gav Anledning til stor Misfor nøjelse i Kredsen er den livlige Diskussion i Nr. 2, 3, 4 i Medlemsbladet tydeligt Bevis for, og denne har temmelig sikkert givet sig Udslag ved, at der fra 4 forskellige Kredse stilledes Forslag Punkt VI til Fællesmødet i Sommer. Af dette Forslag ses det jo tydeligt, at Kredsen har Følelsen af, at de tager for lidt Del i Arbejdet for vor Hovedopgave: Arbejdet for Valgretten, og at de ved Repræsentanter vil have større Indsigt og Indflydelse paa, hvorledes Arbejdet ledes. Men desværre, Forslaget var dødsdømt, næsten før det saa Lyset, kun af den Grund, at Fællestyrelsen var bange for sin Myndighed, og Ændringsforslaget, der stilledes, kan nærmest betragtes som en Bastard af Forslaget.

At vi maa vente og se Tiden an, som Fru Stampe Feddersen skriver, er dog vist at spille den belejlige Tid. Nej, nu maa der arbejdes for